

[Forsvarsministeren.]

for skridt under erkendelse af, at vi endnu hverken hos os eller hos andre er nået så langt frem, som man kunne ønske, selvom man ganske vist for hvert halvår når stadig længere og længere frem i opbygningen af det vesteuropæiske forsvar.

Det ærede medlem spurgte mig, om det nu også hastede så meget med denne tjenestetid, og om vi ikke kunne udsætte forlængelsen til efteråret. Jeg kan ikke andet end henvise det ærede medlem til, hvad jeg sagde i eftermiddags om dette spørgsmål. Min begrundelse og regeringens begrundelse for at vælge en løsning nu er denne, at vi mener, det ville være uforsvarligt både for vor egen skyld og for det fælles vesteuropæiske forsvars skyld, hvis vi ville undlade at gøre, hvad vi kunne i retning af opbygning af beredskabet og sikring af styrkerne så langt, som vore evner i øjeblikket rækker. Derfor mener jeg ikke, det ville være forsvarligt at udskyde en afgørelse, selvom vi ikke kan gennemføre den til 100 pct. i øjeblikket. Også her står vi jo i en overgangssituation, hvor vi i så hurtigt et tempo, som det overhovedet lader sig gøre, skal nærme os den fulde gennemførelse af beredskabsstyrkernes formering.

Det er sagt nogle gange, at jeg havde frabedt mig indblanding i alle disse forhold fra partiernes side. Jeg tror, det er en summarisk betragtning. Jeg har indenfor det forum, hvori vi forhandlede dette spørgsmål, i udenrigsnævnet — og det er ikke nogen forlystelsesanstalt i almindelighed — sagt, at de tekniske enkeltheder, d. v. s. alt det, jeg redegjorde for i eftermiddags, om, hvorledes dækningsstyrkerne teknisk skulle sammensættes, mente jeg ikke at udenrigsnævnet havde nogen lyst til at gå i gang med, og at det var tekniske detaljer, som naturligvis den militære sagkundskab her i landet måtte have en afgørende indflydelse på i forhandling med forsvarsministeren.

Det ærede medlem kritiserede det, han kaldte sendrægtigheden med hensyn til at give besked og med hensyn til at skabe mening i tingene, bl. a. gennem fritidsbeskæftigelse, som også det ærede medlem hr. Viggo Stareke var inde på. Jeg vil gerne sige, at det med sendrægtigheden tror jeg ikke kan holde stik overfor den redegørelse, jeg gav i eftermiddags. Efter min mening ville det være umuligt og urimeligt at svare, hverken til den ene eller til den anden side,

hverken udadtil eller indadtil, før alle forudsætninger var undersøgt og således klarlagt, at man på det givne tidspunkt kunne tage en forsvarlig afgørelse. I november måned i fjor var vi, i kraft af at vi skulle give svar til Paris om vore muligheder for helt eller delvis at gennemføre forsvarsprogrammet fra Lissabon — det samme, som alle andre vesteuropæiske magter stod overfor — kommet til det stadium, at vi skulle træffe en principiel afgørelse. Den kunne ikke træffes før, og den blev som sagt truffet, uden at der kom indsigelser fra nogen side. Når det ærede medlem kritiserer fremgangsmåden med hensyn til, hvad der er iværksat for de værnepligtige, kan jeg ikke tage imod denne kritik, fordi der er nedsat et udvalg af kyndige og interesserede mænd, som har haft adgang til at sætte sig ind i, hvad andre kyndige og indsigtfulde mænd i ungdomsopdragelsen mener at kunne foreslå vedrørende gennemførelsen af den forlængede tjenestetid, der skal finde sted fra foråret. Jeg nærer rigtignok det håb, at vi inden den tid fra det nedsatte udvalg har en indstilling, som kan danne grundlaget for den udvidede civile undervisning, som jeg tror har en betydelig fremtid for sig både under normale og under ekstraordinære forhold.

Hvis det må være mig tilladt, vil jeg gerne i tilslutning til det, som den højtærede statsminister svarede det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, sige, at hvad henstillingen fra socialdemokratisk side om at få et større bidrag udefra til styrkelse af indgangsvejene til nordregionen angår, har jeg aldrig nogensinde tænkt mig, at det kunne betegnes som en indrepolitisk polemik. Tværtimod har jeg sagt — og det vil jeg gerne gentage —, at i dette hovedsynspunkt er de ærede forespørgere, jeg og regeringen fuldstændig enige. Derfor var det også min første reaktion, da henstillingen fra NATO kom, at forsøge at skabe et beredskab, stærkere end det, vi har haft før, og i dette spørgsmål er der intet, der skal skille os. Tværtimod mener jeg, at i den overgangsperiode, vi står i, må alle danske bestræbelser gå ud på at få skabt en så stærk sikring som overhovedet muligt. Jeg forstår, at det, der har været strid om mellem det ærede medlem og hans parti og mig, er en forskel i synsmåden på den aktuelle stilling i øjeblikket med hensyn til at skabe betingelserne for så hurtigt som muligt at få styrket den flanke, som vi selv tilhører.